

skatningen sættes i vejret, så mobiliteten ikke mindst fra yderdistrikterne bliver dårligere. Det er altså ikke alle, som bor op ad en bus eller et S-tog. Der er mange danskere, som er nødt til at have en bil for at komme på arbejde eller komme andre steder hen. Sådan er det, og derfor er det fordelingspolitisk ikke rimeligt at ramme en bestemt befolkningsgruppe så hårdt.

Lad os kigge på personskattelettelserne. Selv om hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at forhandlingerne foregik andre steder, synes jeg også, at man kan have en offentlig diskussion her om indholdet, som måske kan bruges konstruktivt i det videre forløb.

Venstre er enig i målsætningen om at sænke skatterne for dem, der tjener mindre, og mellemindkomsterne, og vi er også interesseret i, at det skal kunne betale sig at gå fra passiv forsørgelse til aktiv arbejdsindsats. Den målsætning er vi enige i, men vi vil godt sætte spørgsmålstegn ved, om det forslag, der ligger, er det rigtige, og vi vil godt have nogle andre tanker med ind, så man kan sammenligne for at se, om de tanker er bedre. Forslaget går jo på, at bundskatten sænkes med 2 fra 8 til 6 pct., og at man flytter 6 pct.-skatteloftet 32.000 kr. i vejret.

Vi mener, man skal overveje det, som ikke mindst Kristeligt Folkeparti har slået til lyd for i den sidste tid, nemlig at indføre et bundfradrag for bruttoskatten, et bundfradrag, der ligesom det almindelige personfradrag kan flyttes over til den anden ægtefælle, såfremt det kun er én ægtefælle, der arbejder. Det har den fordel, at hvis man indfører et bundfradrag, er det det samme kronebeløb brutto, man giver til hver eneste skatteyder, men når man har indregnet den skatterabat, man får, fordi bruttoskatten er fradragsberettiget, og den er fradragsberettiget i den højeste skatteprocent, er det netto sådan, at man i kroner og øre giver mest til dem, der tjener mindst, og mindst til dem, der tjener mest.

Vi er også meget optaget af CD's tanker om et beskæftigelsesfradrag, og det her er faktisk et beskæftigelsesfradrag, fordi denne skattelettelser ensidigt kommer dem til gode, som er i arbejde, da bruttoskat alene pålægges arbejdsindkomst. Derfor kunne der godt ligge en god idé i at få analyseret igennem, hvordan indførelse af sådan et bundfradrag virker i forhold til den målsætning, vi har: at det skal kunne betale sig at blive erhvervsaktiv.

Derudover er vi også optaget af, at 6 pct.-skatten helt forsvinder. Det ville jo være rart, hvis det var sådan for langt de fleste skatteyde-

re, at der var et personfradrag og så et proportionalstræk, og for dem, der tjener ud over de 250.000 kr., en topskat, men hvis man kunne få det forenklet, ville det være en stor lettelse.

Der er også mange, som går fra passiv overførselsindkomst til aktiv indsats, som tjener mere end det loft, som man her har sat i forbindelse med 6 pct.-skatten. Og derfor kunne en kombination af at fjerne 6 pct.-skatten og indføre et bundfradrag på arbejdsmarkedsbidraget efter vores opfattelse være en tanke, der er værd at forhandle om til erstatning for at sænke bundskatten med 2. Det går nogenlunde op økonomisk, sådan nogenlunde, og derfor er det noget, som vi synes skal ind i debatten, og som skal tages seriøst, for det forener altså de målsætninger, som en række partier har, som alle sammen også er interesseret i, at der bliver et bredt politisk samarbejde om at løse Danmarks økonomiske problemer.

Med hensyn til skatteloftet på de 58 pct. må man sige, at da man lavede skattereformen i 1993, forudsatte man jo, at de kommunale og amtskommunale skatter var 29,5 pct. i snit, og det var indeholdt i de 58 pct. Det, der er sket, er, at skatterne i kommuner og amter er steget, sådan at man har sprængt skatteloftet. Og hvorfor er de det? Det kan man bruge lang tid på at diskutere. Der er forskellige udlægninger, men vores udlægning er, at den kompensations for bruttoskatten, som man lovede kommuner og amter fra starten, gradvis blev fjernet og stort set er væk i dag, og det er så stort et milliardbeløb, at det sådan nogenlunde svarer til den skatteforhøjelse, der er sket i amter og kommuner.

Derfor når vi ser fremad, er det i hvert fald vigtigt for os, at der ikke ligger indbygget i alt det, vi går og laver, i regnestykket mellem staten og amter og kommuner en regning til amter og kommuner, hvor det er de lokale politikere, der skal opkræve den skat, man ikke tør opkræve herinde. Det bør være sådan, at de, der udskriver regningen, også betaler gildet.

Et andet område, som skal diskuteres, er ejerboligerne, og der er ikke nogen tvivl om, at det her netto betyder mindst 7 mia. kr. i ekstra skatteforhøjelse. Nu er vi usikre på – det fremgår ikke rigtig – hvilken ejendomsvurdering der er taget udgangspunkt i, og jeg vil godt spørge skatteministeren: Hvad er det for en ejendomsvurdering? Er det den nyeste? For når man genkender tallene omkring 6,8 mia. kr. for lejeværdien, så var det med den gamle ejendoms-